



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Česká zemědělská univerzita v Praze**, se sídlem Praha 6 - Suchbátka, Kamýcká 129, zast. Mgr. Michaelou Bartoškovou, advokátkou, se sídlem Praha 4, Nad Spádem 641/20, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Navrhl, aby soud vydal rozsudek, v němž by uložil žalovanému, aby do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydal rozhodnutí o vlastnickém právu žalobce, a to k pozemkům:

- parc. č. 1193/1 o výměře 1.206.739 m<sup>2</sup>, parc. č. 1193/2 o výměře 2.626 m<sup>2</sup>, parc. č. 1193/3 o výměře 539 m<sup>2</sup>, parc. č. 1207 o výměře 252 m<sup>2</sup>, parc. č. 1208/1 o výměře 2.953.339 m<sup>2</sup>, parc. č. 1208/3 o výměře 98 m<sup>2</sup> a parc. č. 1224 o výměře 2.612 m<sup>2</sup>, vše zapsáno na LV č. 43 vedeném pro k.ú. Černé Voděrady u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;
- parc. č. 119 o výměře 504 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/2 o výměře 32.975 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/3 o výměře 1.043 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/4 o výměře 13.859 m<sup>2</sup>, parc. č. 499/2 o výměře 135 m<sup>2</sup> a parc. č. 502/2 o výměře 1.725 m<sup>2</sup>, vše zapsáno na LV č. 838 vedeném pro k.ú. Jevany u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;

- parc. č. 65/1 o výměře 2.259.306 m<sup>2</sup> zapsaného na LV č. 805 vedeném pro k.ú. Louňovice u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;
- parc. č. 65/7 o výměře 1.162.651 m<sup>2</sup> a parc. č. 65/8 o výměře 11.372 m<sup>2</sup> vše zapsáno na LV č. 18 vedeném pro k.ú. Vyžlovka u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ.

Současně měl soud uložit žalovanému, aby zaplatil žalobci náhradu nákladů řízení.

V žalobě pak žalobce mimo jiné uvedl, že doručil dne 31.5.2010 žalovanému žádost o přechod majetku do jeho vlastnictví dle ust. § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., konkrétně se tato žádost týkala majetku- výše uvedených pozemků. Předmětné pozemky podle žalobce pak zcela nebo zčásti náleží do Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny. U všech uvedených pozemků je v katastru nemovitostí jako vlastník zapsána Česká republika s již neexistujícím právem hospodaření již neexistujícího subjektu – České zemědělské univerzity v Praze, Kamýcká 129, Praha-Suchbát, která jako státní vysoká škola existovala od 1.1.1995 do 31.12.1998. O podané doplněné žádosti žalobce žalovaný podle žalobce nerozhodl.

Žalobce v žalobě poukázal na skutečnost, že dle ust. § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. dnem 1.1.1999 přešel ex lege do tehdejšího práva hospodaření žalovaného (počínaje dnem 1.1.2001 pak do příslušnosti k hospodaření dle zákona č. 219/2000 Sb.) majetek státu, ke kterému do dne 1.1.1999 příslušelo tehdejší právo hospodaření státním vysokým školám uvedeným v příloze č. 1 zákona č. 111/1998 Sb. V daném případě se jednalo o veškeré předmětné pozemky. Podle žalobce pak žalovaný na základě § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. může rozhodnout, po dohodě s veřejnou vysokou školou, o přechodu tohoto majetku do vlastnictví příslušné vysoké školy. Na žádost veřejné vysoké školy však tak musí rozhodnout vždy, jedná-li se o majetek potřebný k zajištění vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti při uskutečňování akreditovaných studijních programů. Dle ust. § 107 zákona č. 111/1998 Sb. pak měly veřejné vysoké školy uvést svůj majetek do souladu s tímto zákonem nejpozději do 31.12.1999.

Podle žalobce žalovaný opakovaně ve svých dopisech namítal, že s ohledem na ust. § 32 zákona č. 114/1991 Sb. nesmí, a to i přes výslovné ustanovení v již výše uvedeném § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., rozhodnout o přechodu vlastnického práva k pozemkům Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny na žalobce, neboť toto ustanovení zakazuje zcizit z vlastnictví státu pozemky v národních přírodních rezervacích. Žalovaný dopisem vrchního ředitele legislativy a práva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 24.6.2010 vyzval žalobce k doplnění žádosti. Na doplněnou žádost žalovaný pak reagoval dopisem vrchního ředitele legislativy a práva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 28.5.2013, č.j.: MSMT-21630/2013, ve kterém bylo uvedeno, že doplněné žádosti nevyhoví, neboť dle ust. § 32 zákona č. 114/1992 Sb. nelze pozemky nacházející se na území Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny zcizit. Následně se žalobce obrátil dopisem ze dne 26.6.2013 přímo na ministra školství, mládeže a tělovýchovy, v němž vysvětlila, o jaká zákonná ustanovení opírá svůj nárok. Dopisem ze dne 9.7.2013, č.j.: MSMT-28825/2013-1 žalovaný-I. náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy znovu stručně zopakoval již dříve sdělené stanovisko žalovaného, že pozemky v Národní přírodní rezervaci Voděradské bučiny nelze zcizit.

V žalobě se pak žalobce vyjádřil k argumentaci žalovaného a současně uvedl svůj právní názor včetně rozhodnutí, o které svůj právní názor opírá. Zabýval se procesem rozhodování v dané věci a dospěl mimo jiné k závěru, že žalovaný byl povinen ve věci rozhodnout a této povinnosti nedostál.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný mimo jiné popřel oprávněnost podané žaloby a navrhl ji odmítnout jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. Pokud by

však soud dospěl k závěru, že je žaloba přípustná, navrhl žalovaný ji jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. zamítnout.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25.8.2014 č.j. 8A 168/2013-27 žalobu zamítl s tím, že ve věci k nečinnosti nedošlo, neboť dopis žalovaného ze dne 28.5.2013 představoval svým obsahem rozhodnutí. Žalobce napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností a Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28.1.2015 č.j. 1 As 214/2014-33 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.8.2014 č.j. 8A 168/2013-27 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při jednání konaném dne 11.6.2015 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Jak uvedl městský soud v odůvodnění svého rozsudku ze dne 25.8.2014 č.j. 8A 168/2013 předně k námitce žalovaného uplatněné ve vyjádření k žalobě neshledal, že by zde byly důvody pro odmítnutí žaloby proto, že je nepřípustná.

Ze správního spisu, jakož i z kopií předložených žalobcem soud zjistil, že žalobce podal u žalovaného žádost ze dne 31.5.2010, č.j.: 61/Re/10, v níž požádal ve smyslu § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. žalovaného o vydání rozhodnutí o přechodu majetku uvedeného v příloze č. 1 předmětné žádosti do svého vlastnictví. V žádosti rovněž uvedl, že majetek uvedený v příloze č. 1 je potřebný k zajištění vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti při uskutečňování akreditovaných studijních programů.

Žalovaný dopisem vrchního ředitele legislativy a práva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 24.6.2010 vyzval žalobce k doplnění žádosti. Tu žalobce doplnil dopisem ze dne 20.7.2011, v němž mimo jiné uvedl, že žádá žalovaného o vydání rozhodnutí o přechodu majetku uvedeného v žádosti do svého vlastnictví z důvodu, že předmětný majetek je potřebný k zajištění vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké nebo další tvůrčí činnosti při uskutečňování akreditovaných studijních programů, což bylo podloženo skutečnostmi uvedenými v žádosti.

Dopisem ze dne 28.5.2013 č.j. MSMT-21630/2013 sdělil žalovaný prostřednictvím JUDr. Miroslava Šimůnka, vrchního ředitele sekce legislativy a práva žalobci, že k jeho žádosti ze dne 31.5.2010 č.j. 61/Re/10 o vydání rozhodnutí dle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. na mimo jiné pozemky v k.ú. Černé Voděrady parc.č. 1208/1, 1193/1, 1193/1, 1193/2, 1193/3, dále v k.ú. Jevany parc.č. 498/4, 119, 121, 502/2, 499/2, 498/3, pozemku parc.č. 65/7 v k.ú. Vyžlovka a pozemku parc. č. 65/1 v k.ú. Louňovice, že na uvedené pozemky, které se nacházejí na území Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny a které dle ust. § 32 zákona č. 114/1992 Sb. nelze ze státního vlastnictví zcizit, nevydá Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy požadované rozhodnutí dle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb.

Dopisem ze dne 26.6.2013 č.j.: 35/13 se žalobce obrátil na ministra školství, mládeže a tělovýchovy s tím, aby ve smyslu § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. učinil opatření proti letité nečinnosti ministerstva, tj. aby přikázal vydání rozhodnutí, nebo aby převzal věc sám a rozhodl v ní tak, jak ukládá uvedené ustanovení správního řádu, a to ve věci týkající se rozhodnutí o přechodu Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny v k.ú.: Černé Voděrady, Jevany, Vyžlovka a Louňovice do majetku České zemědělské univerzity v Praze dle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., tj. cca 776 ha převážně lesních pozemků.

Dopisem I. náměstka ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 9.7.2013 č.j. MSMT-28/825/2013-1 sdělil žalovaný žalobci, že pozemky, které se nacházejí na území

Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny nelze podle právního názoru Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy zcizit ze státního vlastnictví pro rozpor takového úkonu s ustanovením § 32 zákona č. 114/1992 Sb. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy na základě omezení, které stanoví zákon č. 114/1992 Sb. a v souladu s konstantním výkladem Ministerstva životního prostředí, podpořeným stanoviskem Právnické fakulty univerzity Karlovy v Praze ze dne 31.1.2006, proto nevydává požadované rozhodnutí dle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb.

Podle § 79 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (s.ř.s.) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Žalobou podle citovaného ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. se lze tedy domáhat pouze toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a to za předpokladu, že správní řízení již bylo zahájeno. Ustanovení § 9 správního řádu definuje správní řízení jako postup správního orgánu, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. K vydání takového rozhodnutí pak ust. § 71 správního řádu stanoví příslušné lhůty, jejichž nedodržení může být důvodem k učinění opatření proti nečinnosti nadřízeným správním orgánem podle ust. § 80 tohoto zákona. Soudní ochrana proti nečinnosti je po bezvýsledném vyčerpání prostředků ve správním řízení poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým či příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již zbývá jen vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se mohl případně bránit správní žalobou.

K takové situaci v dané věci však nedošlo, neboť dopisem vrchního ředitele sekce legislativy a práva ze dne 28.5.2013 č.j. MSMT-21630/2013 sdělil žalovaný žalobci, že pozemky (mimo jiné v k.ú. Černé Voděrady parc.č. 1208/1, 1193/1, 1193/1, 1193/2, 1193/3, dále v k.ú. Jevany parc.č. 498/4, 119, 121, 502/2, 499/2, 498/3, pozemku parc.č. 65/7 v k.ú. Vyžlovka a pozemku parc. č. 65/1 v k.ú. Louňovice), které se nacházejí na území Národní přírodní rezervace Voděradské bučiny a které dle ust. § 32 zákona č. 114/1992 Sb. nelze ze státního vlastnictví zcizit, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy požadované rozhodnutí dle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. nevydává. Předmětné pozemky budou zapsány na list vlastnictví Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a následně bude příslušnost hospodařit s předmětnými pozemky převedena dle požadavku Ministerstva životního prostředí na Agenturu přírody a krajiny České republiky. Předmětný dopis je pak svým obsahem rozhodnutím, majícím veškeré náležitosti kladené na takovéto rozhodnutí, neboť bez jakýchkoli pochybností je zřejmé, kdo ho činí, kam směřuje, proč předmětné pozemky vydané nebudou, lze z něj tedy vyvodit důvody, pro které nelze požadované pozemky žalobci vydat. Soud podotýká, že právní úkon příslušného orgánu je nutno posuzovat dle jeho obsahu nikoli dle jeho formy.

Soud je tedy nucen konstatovat, že z obsahu předmětného dopisu vrchního ředitele sekce legislativy a práva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 28.5.2013 č.j. MSMT-21630/2013, vyplývá, že jím příslušný správní orgán rozhodl bez jakýchkoli pochybností o žádosti žalobce ze dne 31.5.2010, v níž žalobce požádal ve smyslu ust. § 101

odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb. o vydání rozhodnutí o vlastnickém právu žalobce, a to k pozemkům:

- parc. č. 1193/1 o výměře 1.206.739 m<sup>2</sup>, parc. č. 1193/2 o výměře 2.626 m<sup>2</sup>, parc. č. 1193/3 o výměře 539 m<sup>2</sup>, parc. č. 1207 o výměře 252 m<sup>2</sup>, parc. č. 1208/1 o výměře 2.953.339 m<sup>2</sup>, parc. č. 1208/3 o výměře 98 m<sup>2</sup> a parc. č. 1224 o výměře 2.612 m<sup>2</sup>, vše zapsáno na LV č. 43 vedeném pro k.ú. Černé Voděřady u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;
- parc. č. 119 o výměře 504 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/2 o výměře 32.975 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/3 o výměře 1.043 m<sup>2</sup>, parc. č. 498/4 o výměře 13.859 m<sup>2</sup>, parc. č. 499/2 o výměře 135 m<sup>2</sup> a parc. č. 502/2 o výměře 1.725 m<sup>2</sup>, vše zapsáno na LV č. 838 vedeném pro k.ú. Jevany u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;
- parc. č. 65/1 o výměře 2.259.306 m<sup>2</sup> zapsaného na LV č. 805 vedeném pro k.ú. Louňovice u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ;
- parc. č. 65/7 o výměře 1.162.651 m<sup>2</sup> a parc. č. 65/8 o výměře 11.372 m<sup>2</sup> vše zapsáno na LV č. 18 vedeném pro k.ú. Vyžlovka u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrálního pracoviště Praha-východ.

Nejvyšší správní soud pak v odůvodnění rozsudku ze dne 28.1.2015 č.j. 1 As 214/2014 vyslovil, že městský soud se bude zabývat tím, zda je možné na dopis žalobce adresovaný ministrovi nahlížet jako na opravný prostředek proti zamítavému rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, bude se dále zabývat tím, zda o tomto opravném prostředku bylo řádně rozhodnuto, nebo je žalovaný při rozhodování v druhém stupni nečinný.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy při vyřizování žádosti žalobce ze dne 31.5.2010 o vydání rozhodnutí podle § 101 odst. 5 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách ohledně v žádosti uvedených konkrétních pozemků a dospěl k závěru, že žaloba na ochranu proti nečinnosti není důvodná.

Jak už soud konstatoval v průběhu jednání, jaksi výchozím bodem pro jeho úvahy je skutečnost, že na předmětnou žádost ze dne 31.5.2010 reagovalo Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy dopisem vrchního ředitele sekce legislativy a práva ze dne 28.5.2013, v němž je vyjádřeno, že nebude vydáno rozhodnutí o převodu v žádosti uvedených předmětných pozemků a že tento dopis je co do své materiální povahy rozhodnutím o této žádosti. Už tedy z této skutečnosti je zřejmé, že tedy žalované ministerstvo v této věci nebylo nečinné, když tedy na žádost žalobce reagovalo tímto sdělením, které sice z hlediska formálního nemá všechny náležitosti správního rozhodnutí, ale materiálně to rozhodnutí nepochybně je, jak koneckonců konstatoval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28.1.2015 č.j. 1 As 214/2014-33, kde uvedl: „Dopis vrchního ředitele sekce legislativy žalovaného ze dne 28. 5. 2013 představoval srozumitelnou negativní reakci orgánu veřejné moci na stěžovatelovu žádost o vydání rozhodnutí o přechodu vlastnického práva k pozemkům dle § 101 odst. 5 vysokoškolského zákona. Tento úkon se týkal stěžovatelovy právní sféry, neboť nevyhověl jeho žádosti o vydání rozhodnutí o tom, že na něj přechází vlastnické právo. Úkon žalovaného konstatuje, že rozhodnutí o přechodu vlastnického práva k pozemkům nebude vydáno, což svým obsahem představuje zamítavé rozhodnutí o žádosti stěžovatele. Navíc rozhodnutí i popisuje, že pozemky budou zapsány na list vlastnictví žalovaného a právo s pozemky hospodařit bude převedeno na Agenturu ochrany přírody a krajiny České republiky. Z toho je zřejmé, že rozhodnutí lze považovat za konečné vypořádání se se žádostí stěžovatele tak, že požadované pozemky na něj nepřejdou.“ Nejvyšší správní soud na základě uvedeného uzavřel s tím, že městský soud učinil správný závěr v tom, že dopis žalovaného ze dne 28.5.2013 představoval rozhodnutí.

Dále pak se soud zabýval tím, jakou povahu měly následující kroky a to jak žalobce, tak žalovaného a to zejména dopis žalobce ze dne 26.6.2013 č.j.: 35/13 a to v tom směru, jak mu uložil Nejvyšší správní soud. Pokud by tedy toto podání bylo opravným prostředkem proti původnímu, nebo-li prvnímu rozhodnutí ministerstva, pak by bylo na místě zkoumat, zda tedy na tento opravný prostředek žalovaný nějak reagoval a zda o něm tedy rozhodl. Při jednání dne 11.6.2015 sama zástupkyně žalobce uvedla ohledně podání ze dne 26.6.2013 č.j.: 35/13, že žalobce tomuto podání přisuzoval povahu běžné korespondence, komunikace mezi účastníky a že v podstatě za jediné hmotné právní podání považoval svoji žádost, možná snad i výzvu ministerstva k doplnění žádosti. Následné dopisy podle zástupkyně žalobce tento považoval za komunikaci, nikoliv za rozhodnutí a konkrétně pak dopis z 26.6.2013 rozhodně nepsal žalobce s cílem podávat opravný prostředek a tudíž žalobce dopis ze dne 26.6.2013 nepovažuje za odvolání. Soud má tedy za to, že z výsledků zjištěných při jednání konaném dne 11.6.2015 lze nepochybně uzavřít s tím, že toto podání ze dne 26.6.2013 nebylo opravným prostředkem proti rozhodnutí, nebylo tak zamýšleno, není tak ostatně ani koncipováno a z celého jeho obsahu je tedy zřejmé, že žalobce vůbec neměl za to, že by ve věci do té doby jakékoliv rozhodnutí vydáno bylo („...Ze strany samotného ministerstva byly ČZU v předmětné věci dosud zaslány pouze 2 dopisy a to ze dne 8.3.2013 a ze dne 28.5.2013, které rovněž přikládám. Tyto dopisy ředitele odboru legislativy a práva ministerstva, ovšem nejsou úkony ve správním řízení a nejsou ani správním rozhodnutím ve věci...“), naopak si v předmětném podání stěžuje na to, že ministerstvo je v té záležitosti zcela nečinné („... abyste učinil opatření proti letité nečinnosti ministerstva...“) a soud má tedy za to, že toto podání není opravným prostředkem proti rozhodnutí ze dne 28.5.2013.

Není-li pak podání ze dne 26.6.2013 č.j.: 35/13 opravným prostředkem, pak ovšem žalovaný neměl žádnou povinnost o takto podaném, tedy nepodaném opravném prostředku rozhodovat a ať už je tedy dopis podepsaný prvním náměstkem ministra ze dne 9.7.2013 č.j. MSMT-28/825/2013-1 čímkoliv, není rozhodnutím o tomto opravném prostředku, protože takový opravný prostředek nebyl vůbec uplatněn. Za tohoto stavu věci tedy soudu nezbylo, než uzavřít s tím, že žalované Ministerstvo školství mládeže a tělovýchovy nebylo v této věci nečinné, neboť na žádost České zemědělské univerzity ze dne 31.5.2010 reagovalo zamítavým rozhodnutím ze dne 28.5.2013, tedy tuto záležitost vyřídilo s negativními důsledky pro žalobce a tím tedy další řízení v této záležitosti skončilo. V dané věci je nepochybné, že žalované Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nebylo ve věci nečinné a žaloba podaná na ochranu proti takové nečinnosti tedy nebyla důvodná.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podanou žalobu na ochranu proti nečinnosti podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

## **P o u ě n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Praze dne 11. června 2015

**JUDr. Slavomír Novák v. r.**  
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:  
Jana Horáčková